

Jeg har tidligere rettet et Spørgsmaal til den forhenværende Trafikminister vedrørende Rejser for vanføre, lemlæstede og Krøblinge, og jeg har her særlig tænkt paa de vanføre og Krøbligene fra Jylland. Nu er der, saa vidt jeg ved, indrømmet Hjemmet for vanføre og lemlæstede et Antal Fribilletter, der gaar op til 80 Stykker. Det er til 3die Klasse, men min tidligere Anmodning gik ud paa, at Billetterne maatte blive til 2den Klasses Jernbane og 1ste Klasses Dampskib, for saa vidt der er Tale om Befordring paa Dampskibe paa Statens Router. Jeg behøver neppe at motivere, hvorfor jeg vil bede den højtærede Trafikminister stille sig velvilligt dertil. De Personer, her er Tale om, maa hyppigt rejse ene, og de ere i en saa slet Forfatning, de gaa saa daarligt — mange kunne slet ikke gaa —, at det er en Pine for dem at skulle sidde paa de haarde Træbænke. Det drejer sig ikke om Tusinder, ja, ikke en Gang om Hundreder, men kun om 70—80 Personer fra Jylland og et lignende Antal fra Fyn. I det hele vil jeg henstille til Trafikministeren at gøre, hvad der er muligt, for at støtte de filantropiske Institutioner, vi have her i Landet, saa at de fattige Krøblinge, vanføre og lemlæstede saa vidt muligt kunne undgaa at falde i Charlataners og mere eller mindre ubehagelige Geschäftsmands Hænder.

Til den højtærede Indenrigsminister vil jeg gerne rette et Spørgsmaal om, hvorledes han stiller sig til et Spørgsmaal, som i den senere Tid har været brændende rundt omkring i de kommunale Raad, nemlig Spørgsmaalet om Overførelsen af Enker og fattige Kvinder, som hidtil have været under Fattigforsørgelse, til vore Hjælpekasser. I en hel Del af vore Landkommuner har man allerede for Aar tilbage overflyttet Kvinder, der fik Fattighjælp, til Hjælpekasserne eller den frie Fattigkasse, og der er jo Landkommuner, der, som jeg har haft Lejlighed til at fremhæve tidligere, overhovedet ikke kende til Fattigforsørgelse, taget i den almindelige Betydning af Ordet, hvor man med andre Ord har raadet og raader over en Humanitet, der staaer langt langt over den Humanitet, der ydes f. Eks. fattige i denne By og i mange af vore Provinsbyer. Det er ganske vist et Mindretal af Landkommunerne, men de have dog vist Vej, og i deres Spor er fulgt en stor Del Bykommuner, hvor der er en frisinde og demokratisk Styrelse — jeg nævner saadanne Byer som Aalborg, Silkeborg, Esbjerg,

Horsens og Aarhus. At der nu er Bestræbelser oppe for at faa det Princip fastslaaet, at hæderlige retskafne Enker ikke skulle være tvungne til at gaa ind under Fattigforsørgelse, har medført, at man — for øvrigt fra forskellige Sider, men ganske særlig fra Socialdemokratiets Side — har ønsket, da der ikke er nogen Lovgivning, i Kraft af hvilken Staten kan tage sig af Enkerne, at Kommunerne i det mindste kunde fri disse Kvinder for at være under Fattigforsørgelse. Jeg behøver ikke at motivere, hvorfor man skal flytte dem fra Fattigforsørgelse over til Hjælpekasserne, Grundene kende de Herrer saa godt som jeg.

Men nu er denne Sag tilsyneladende kørt fast. Der er nemlig to Byraad her i Landet, der have været saa letsindige at spørge Indenrigsministeriet, om de maatte flytte det Beløb, de hidtil have ydet paa Fattigkontoen, over til Hjælpekasserne, og det Svar, som disse Byraad have faaet underhaanden, gaar imod disse Bestræbelser. Der er vist ikke taget noget definitivt Standpunkt i den Sag, hverken af den tidligere Indenrigsminister eller af den nuværende, men jeg vil meget henstille, at den højtærede Indenrigsminister — jeg antager, det kan lade sig gøre administrativt — svarer de paagældende Byraad, at der intet er til Hinder for, at de kunne udføre dette lille Stykke Humanitet. De økonomiske Forhold her i Landet ere jo af den Natur, at vi Socialdemokrater ikke tør regne med, at der i indeværende Samling vil kunne gennemføres f. Eks. en dybtgaaende social Reform, der vedrører Enkerne, om end Trangen er til Stede i betydelig Grad. Her maa vises Resignation, om end der nok kunde ydes, tror jeg, f. Eks. til de Foreninger, som have taget den Opgave op at hjælpe ulykkeligt stillede Enker med Børn, et større Bidrag fra Statens Side for dog at vise, at Villien er til Stede. Men eet kan Staten i alt Fald gøre: den kan reformere, naar det ikke koster Penge. Den lille Reform, her er Tale om, vilde blive hilst med Glæde i mange fattige Enkers Hjem, og Byraadene vilde faa en Opmuntring, om ikke just en Opfordring til at følge i de humane Byraads Spor. Jeg haaber, at den højtærede Indenrigsminister vil vise denne Sag den Velvillie, den fortjener, og jeg tror, at han vil gøre det. Hans hidtidige Virksomhed og hans Stilling til de sociale Spørgsmaal begrunde virkelig den Opfattelse hos mig, at jeg ikke forgæves appellerer til hans humane Administration.